

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 334/2020-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 8. septembra 2020 v senáte zloženom z predsedu Martina Vernarského a sudcov Ivana Fiačana a Petra Straku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Bánošom, Parková 4, Filákov, ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec č. k. 22 T 121/2017-189 z 21. augusta 2018, uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5 To 127/2018 z 15. januára 2019 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2 Tdo 38/2019 z 9. júla 2019, a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Vymedzenie napadnutého uznesenia a sťažnostná argumentácia

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 4. septembra 2019 doručená a podaním doručeným ústavnému súdu 3. októbra 2019 doplnená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. Jaroslavom Bánošom, Parková 4, Filákov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Lučenec (ďalej len „okresný súd“) č. k. 22 T 121/2017-189 z 21. augusta 2018 (ďalej len „rozsudok okresného súdu“), uznesením Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 5 To 127/2018 z 15. januára 2019 (ďalej len „uznesenie krajského súdu“) a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 2 Tdo 38/2019 z 9. júla 2019 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu“).

2. Zo sťažnosti vyplýva: *„Na základe žaloby, ktorá bola podaná na Okresný súd v Lučenci, súd vydal rozsudok sp.zn.22T/121/2017-189. Súd v konaní absolútne sa neriadil prezumpciou neviny. Na argumenty sťažovateľky, že ona nemohla zabrániť škode [REDAKOVANÉ]. ktorú si sama poškodená spôsobila. Že existoval systém SOLUS nikdy sťažovateľka nemala k dispozícii. O systéme sa dozvedela až na vytýčenom hlavnom pojednávaní. Argumentácii a tvrdeniam že systém SOLUS nemala k dispozícii jej tvrdenia nikto nepreveroval či klame alebo hovorí pravdu. Keby mala k dispozícii systém SOLUS ku škode by nikdy nedošlo. Za vzniknutú škodu nemohla ale si škodu vyrobila len a len poškodená [REDAKOVANÉ]. Celá história bola argumentovaná aj v rámci dovolacieho konania na Najvyššom súde SR, sp.zn.2Tdo 38/2019. Na najvyššom súde v rámci dovolania sa návrhmi na dokazovanie a vážnymi argumentami nikto*

nezaoberal. Bola by to práca navyše a sudcovia absolútne sa s návrhom sťažovateľky nezaoberali.

Toto je vizitka Najvyššieho súdu ktorý pripustil bezprávie a nezáujmom o podaný návrh sťažovateľky...

Odsúdená [REDAKOVANÉ] počas konania pred OS Lučenec v konaní 22T/121/2017, pred KS Banská Bystrica v odvolacom konaní 5To 127/2018, pred KS Banská Bystrica 4To/105/17 a pred NS SR /dovolacie konanie/2Tdo/38/2018 že podľa §371 ods.1 písm. g Tr. Poriadku, že rozhodnutia sú založené na dôkazoch ktoré neboli vykonané zákonným spôsobom. V konaniach absolútne nezaujímal navrhované dôkazy obhajoby a odsúdenej. Jednoznačne sa opierame o uvedené rozsudky a dôkazy, ktoré boli navrhnuté len Okresnou prokuratúrou Lučenec, Krajskou prokuratúrou Banská Bystrica a v dovolacom konaní pred NS SR. Toto naše tvrdenie je možné zistiť z uvedených súdnych rozhodnutí. Celé vyšetrowanie v prípravnom konaní bolo zmanipulované na príkaz Okresnej prokuratúry v Lučenci .

Ďalej namietame že podľa § 371 ods.1 písm. i Tr. Poriadku sa v rámci konania pred OS Lučenec, odvolacieho konania pred KS Banská Bystrica a dovolacieho konania sa súdy nezaoberali že súdne rozhodnutia sú založené na nesprávnom posúdení zisteného skutku, hlavne sme toto namietali.“

3. Sťažovateľka navrhla aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozhodnutím okresného súdu Lučenec, sp.zn. 22T/121/2017-189, uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 5To/127/2018 a uznesenie Najvyšší súd SR sp.zn. 2Tdo/38/2019 z 9.jula 2019 v plnom rozsahu zrušujú pre závažné porušenia práva sťažovateľa.“

II.

Relevantná právna úprava a predbežné prerokovanie návrhu

4. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

5. Podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

6. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

7. Podľa § 132 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavná sťažnosť je neprípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu...

10. Ústavný súd si pri výklade základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na spravodlivé súdne konanie, preto v obsahu týchto práv neexistuje zásadná odlišnosť.

11. Sťažovateľka v sťažnosti namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 6 ods. 1 ústavy (sťažovateľka mala zrejme na mysli porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy, ktoré chráni základné právo na súdnu ochranu) a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozsudkom okresného súdu uznesením krajského súdu a uznesením najvyššieho súdu.

12. K namietanému porušeniu označených práv malo podľa sťažovateľky dôjsť tým, že okresný súd sa neriadil zásadou prezumpcie neviny, nikto nepreveroval jej tvrdenia, že systém SOLUS nemala k dispozícii, za škodu nemohla a škodu si zapríčinil iba poškodený, všeobecné súdy sa návrhmi na dokazovanie nezaoberali, najvyšší súd pripustil bezprávie, súdy sa nezaoberali tým, že rozhodnutia sú založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku.

13. Z rozhodnutí všeobecných súdov, ktoré sťažovateľka na výzvu ústavného súdu predložila, ústavný súd zistil, že sťažovateľka bola rozsudkom okresného súdu uznaná vinnou z pokračovacieho zločinu úverového podvodu podľa § 222 ods. 2 a 3 písm. a)

Trestného zákona spáchaného sčasti samostatne a sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Trestného zákona.

14. Odvolanie sťažovateľky (podané jej obhajcom) krajský súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku.

15. Najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky rozsudkom okresného súdu

16. Podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku opravným prostriedkom proti rozsudku prvého stupňa je odvolanie.

17. Podľa § 309 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie sa podáva na súde, proti ktorého rozsudku smeruje, a to do 15 dní od oznámenia rozsudku. Oznámením rozsudku je jeho vyhlásenie v prítomnosti toho, komu treba rozsudok doručiť.

18. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne. Ochrana ústavnosti nie je výlučnou úlohou ústavného súdu, ale všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Aj pre všeobecné súdy vyplýva priamo z ústavy (čl. 46 ods. 1) povinnosť chrániť v konaní a pri rozhodovaní nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť, preto sa subsidiárna právomoc ústavného súdu uplatní až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. napr. IV. ÚS 236/07). Ak teda právny poriadok poskytuje sťažovateľovi iné právne prostriedky ochrany práv garantovaných ústavou alebo medzinárodnou zmluvou, a to aj v podobe možnosti uplatnenia riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov

v konaní pred všeobecným súdom, nemôže sa pred ich vyčerpaním domáhať úspešne ochrany práv v konaní pred ústavným súdom.

19. Ak sťažovateľ nevyužije právny prostriedok, ktorý zákon poskytuje na účinnú ochranu ním označených práv, ústavná sťažnosť je neprípustná.

20. Sťažovateľka mala k dispozícii opravný prostriedok proti rozsudku okresného súdu, ktorým je odvolanie podľa § 306 ods. 1 Trestného poriadku. Rozsudok okresného súdu bol vyhlásený v prítomnosti sťažovateľky a jej obhajcu 21. augusta 2018. Lehota na podanie odvolania uplynula 5. septembra 2018. Sťažovateľka prostredníctvom svojho obhajcu odvolanie podala 18. októbra 2018, teda viac ako mesiac po zákonom ustanovenej lehote.

21. Odvolanie podané po zákonom ustanovenej lehote nie je možné považovať za využitie právneho prostriedku, ktorý zákon poskytuje na účinnú ochranu sťažovateľkou označených práv.

22. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 132 ods. 2 v spojení s § 56 ods. 2 písm. d) zákona o ústavnom súde.

23. Nad rámec uvedeného ústavný súd uvádza, že v prípade, ak by sťažovateľka odvolanie proti rozsudku okresného súdu v zákonom ustanovenej lehote podala, jej ústavnú sťažnosť by ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 1 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (právomoc krajského súdu na prejednanie odvolania).

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením krajského súdu

24. Podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku odvolací súd zamietne odvolanie, ak bolo podané oneskorene, osobou neoprávnenou alebo osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala alebo znovu podala odvolanie, ktoré v tej istej veci už predtým výslovne vzala späť alebo bolo podané proti výroku, proti ktorému nie je prípustné.

25. Proti rozsudku okresného súdu podal prokurátor, pokiaľ ide o výrok o uloženom treste, odvolanie, ktoré krajský súd zamietol podľa § 319 Trestného poriadku ako nedôvodné.

26. Odvolanie sťažovateľky proti rozsudku okresného súdu krajský súd napadnutým uznesením zamietol podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku a uviedol, že výrok o treste preskúmaval iba na základe odvolania podaného prokurátorom, pričom v ostatných výrokoch napadnutý rozsudok nemohol preskúmať, keďže odvolanie sťažovateľky bolo podané oneskorene.

27. O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých namietal, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 92/04, III. ÚS 168/05, II. ÚS 172/2011, I. ÚS 143/2014).

28. Po preskúmaní uznesenia krajského súdu a sťažnostnej argumentácie sťažovateľky ústavný súd konštatuje, že krajský súd postupoval správne, ak odvolanie sťažovateľky zamietol ako oneskorene podané. Krajský súd tak nemohol porušiť namietané

práva sťažovateľky spôsobom ňou tvrdným, t. j. tým, že sa neriadil zásadou prezumpcie nevinny, nepreveroval jej tvrdenia, že systém SOLUS nemala k dispozícii, za škodu nemohla a škodu si zapríčinil iba poškodený, nezaoberal sa jej návrhmi na dokazovanie, keďže predpokladom na preskúmanie uvedených skutočností je podanie odvolania **v zákonom stanovenej lehote.**

29. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti neuvádza žiadne skutočnosti, z ktorých by bolo možné vyvodit', že považuje dôvody, pre ktorý krajský súd napadnutým uznesením zamietol jej odvolanie ako oneskorene podané, za nesprávne.

30. Vzhľadom na uvedené je ústavná sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená, a preto ju ústavný súd odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

31. Pokiaľ sťažovateľka tvrdila, že jej práva boli porušené aj tým, že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku, táto skutočnosť môže byť dôvodom na podanie dovolania proti napadnutému uzneseniu krajského súdu, čo aj sťažovateľka urobila a dovolanie proti napadnutému uzneseniu krajského súdu podala a najvyšší súd o nej rozhodol. Vzhľadom na uvedené ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie.

K namietanému porušeniu označených práv sťažovateľky uznesením najvyššieho súdu

32. Podľa § 372 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku oprávnené osoby, okrem ministra spravodlivosti môžu podať dovolanie len vtedy, ak využili svoje zákonné právo podať riadny opravný prostriedok a o ňom bolo rozhodnuté.

33. Podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku dovolací súd na neverejnom zasadnutí uznesením bez preskúmania veci odmietne dovolanie, ak nie sú splnené podmienky dovolania podľa § 372 alebo § 373 ani po postupe podľa § 379 ods. 1.

34. Najvyšší súd napadnuté uznesenie, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu krajského súdu, odôvodnil v relevantnej časti takto: «Z predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinená [REDAKOVANÉ] a jej obhajca [REDAKOVANÉ] sa osobne zúčastnili hlavného pojednávania konaného dňa 21. augusta 2018, na ktorom bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok. Po vyhlásení tohto rozsudku obvinená, ako aj jej obhajca do zápisnice o hlavnom pojednávaní uviedli, že sa vyjadria v lehote 15 dní (č.l. 185 spisu). Odvolanie proti uvedenému rozsudku však obvinená prostredníctvom svojho obhajcu podala až 22. októbra 2018, na základe čoho bolo jej odvolanie napadnutým uznesením krajského súdu zamietnuté podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku ako oneskorene podané. V nadväznosti na uvedené je potrebné poukázať na uznesenie najvyššieho súdu z 12. februára 2013, sp. zn. 2 Tdo 4/2013, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 48, roč. 2014 - 1., v zmysle ktorého:

„Za využitie práva podať odvolanie proti rozsudku treba považovať iba situáciu, keď odvolací súd môže v dôsledku tohto riadneho opravného prostriedku uplatniť svoje oprávnenie podľa § 319 Trestného poriadku alebo podľa § 316 ods. 3 Trestného poriadku alebo rovnaké oprávnenie podľa § 321 Trestného poriadku s následným postupom podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku alebo podľa odseku 3 tohto ustanovenia po uplatnení prieskumnej povinnosti podľa § 317 Trestného poriadku. Sem však nepatria prípady zamietnutia odvolania z formálnych dôvodov podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, kedy odvolací súd nemôže preskúmať napadnuté rozhodnutie, ani konanie, ktoré mu predchádzalo a jeho prieskumná povinnosť môže byť zameraná výlučne len na to, či existuje niektorý z dôvodov uvedených v tomto ustanovení, ktorý bez ďalšieho znamená zamietnutie odvolania.“

Z citovaného rozhodnutia vyplýva, že v prípade, ak odvolací súd uznesením zamietne odvolanie podľa § 316 ods. 1 Trestného poriadku, takýmto rozhodnutím nedôjde k splneniu podmienky prechádzajúceho podania odvolania, o ktorom bolo rozhodnuté, uvedenej v § 372 ods. 1 Trestného poriadku, pretože v týchto prípadoch ide o zamietnutie odvolania z čisto formálnych dôvodov, bez možnosti uplatnenia prieskumnej povinnosti odvolacieho súdu.

Nemožno preto súhlasiť s tvrdením obhajcu obvinenej, že oneskorené podanie odvolania je právne irelevantné a dôležité je len to, že zo strany obvinenej bolo odvolanie podané a bolo povinnosťou krajského súdu sa ním zaoberať. Ak totiž obvinená v predmetnej veci podala odvolanie proti rozsudku prvostupňového súdu až po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty na podanie tohto riadneho opravného prostriedku (pričom v tejto súvislosti nežiadala o navrátenie lehoty ani neuviedla žiadny dôvod, pre ktorý odvolanie v zákonom ustanovenej lehote nemohla podať), krajský súd nemohol uplatniť svoju prieskumnú povinnosť v zmysle už citovaného rozhodnutia najvyššieho súdu a pre nesplnenie formálnych podmienok na podanie odvolania napadnutým uznesením odvolanie obvinenej ako oneskorene podané zamietol. Predmetné odvolanie obvinenej a naň nadväzujúce rozhodnutie krajského súdu preto s poukazom na už uvedené nemožno považovať za využitie práva na podanie odvolania v zmysle § 372 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku.

Keďže v posudzovanej veci nebola splnená podmienka na podanie dovolania, uvedená v § 372 ods. 1 prvej vete Trestného poriadku, pričom ide o vadu neodstrániteľnú, ktorú by nebolo možné napraviť ani po výzve podľa § 379 ods. 1 Trestného poriadku, dovolací súd na neverejnom zasadnutí bez meritórneho preskúmania veci dovolanie obvinenej [REDAKOVANÉ] podľa § 382 písm. d) Trestného poriadku odmietol.»

35. Ústavný súd po preskúmaní sťažnosti, ako aj k nej pripojenej dokumentácie, konštatuje, že napadnuté uznesenie najvyššieho súdu nevykazuje znaky zjavnej neodôvodnenosti, svojvôle alebo arbitrárnosti. Najvyšší súd podľa názoru ústavného súdu postupoval vo veci sťažovateľky v súlade so zmyslom a účelom aplikovaných právnych noriem a svoje právne závery, na základe ktorých jej dovolanie odmietol, aj ústavne konformným spôsobom odôvodnil.

36. Sťažovateľka v sťažnosti adresovanej ústavnému súdu, rovnako ako vo vzťahu k napadnutému uzneseniu krajského súdu, ani len netvrdila, že uznesenie najvyššieho súdu považuje za nesprávne vo vzťahu k dôvodom, pre ktoré bolo jej dovolanie odmietnuté (nesplnenie podmienky dovolania podľa § 372 ods. 1 prvej vety Trestného poriadku).

37. V prípade sťažovateľky išlo o neodstrániteľný nedostatok procesnej podmienky, bez splnenia ktorej nemohol dovolací súd pristúpiť k preskúmaniu vecnej správnosti uznesenia krajského súdu na základe dovolania podaného sťažovateľkou. Vzhľadom na uvedené postupoval najvyšší súd správne, ak dovolanie sťažovateľky odmietol bez jeho vecného preskúmania a sťažovateľkou označené práva preto ňou tvrdeným spôsobom porušiť nemohol.

38. S poukazom na uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú. S prihliadnutím na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku rozhodovanie o ďalších návrhoch sťažovateľky v nej uplatnených (predovšetkým o návrhu na dočasné opatrenie) stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok

V Košiciach 8. septembra 2020

Martin Vernarský
predseda senátu